

való beavatkozással hátrányosan érinti. Erről van szó az információnyújtási rendelkezés esetén, mivel annak nemteljesítése szankciókat von maga után. Ezek egyrésztől abban mutatkoznak meg, hogy a tagállamtól megtagadják a tényállás hiányosságára való hivatkozás lehetőségét, a Bizottság számára pedig lehetővé teszik, hogy a rendelkezésre álló iratok alapján határozzon. Másrésztől ezzel együtt jár azon bizonyítási szint csökkenése, amely elérése esetén a Bizottság abból indulhat ki, hogy az általa állított körülmények bizonyítást nyertek. Ez a Bizottságot kedvezőbb eljárási helyzetbe hozza, és egyúttal kedvezőtlenebb helyzetbe hozza az érintett tagállamot a hivatalos vizsgálati eljárásban. Az információnyújtási rendelkezés által a fellebbezőt azon választás elé állították, hogy vagy megsérti a kötelezettségeit, amely esetben azonban megtagadják tőle a tényállás hiányosságára való hivatkozás lehetőségét, és a bizonyítási szint a Bizottság oldalán csökken, vagy pedig a védelemhez való jogának megőrzése érdekében gyakorlatilag aránytalan mértékű információk nyújtására kényszerül. Ez az elszenvedett jogi hátrány mellett mindig rendkívüli időbeli és pénzügyi ráfordítással is jár, amely nem térül meg. Az információnyújtási rendelkezés az alapeljáráson túl is joghatásokkal járhat az érintett tagállam tekintetében, mivel annak nemteljesítése az EUMSZ 258. cikk szerinti kötelezettségzeges megállapítása iránti eljáráshoz vagy rendkívüli esetben az EUMSZ 260. cikk szerinti kényszerítő bíróság kiszabását eredményező eljáráshoz vezethet.

Negyedszer a Törvényszék határozata sérti a jogállamiság és a hatékony jogvédelem követelményét, mivel a Törvényszék úgy véli, hogy a túlzott információnyújtási rendelkezés elleni egyetlen védekezési lehetőség annak nemteljesítése. Az ilyen eljárás nem várható el, és sérti a fent említett elveket. A jogellenes információnyújtási rendelkezésekkel szembeni jogvédelem nem tehető attól függővé, hogy a tagállam azokat ne teljesítse. Az információnyújtási rendelkezés megtámadásának lehetősége az egyetlen eszköze annak, hogy a tagállam jóhiszemű együttműködési kötelezettsége ne legyen kitéve a Bizottság parttalan mérlegelési jogkörének, és a Bizottság számára is lehetővé teszi, hogy betartsa a tagállamokkal való jóhiszemű együttműködésre vonatkozó kötelezettségét.

Végül a Törvényszék a támogatási ügyekben való hatáskörök értékelésekor tévesen alkalmazta a jogot, mivel úgy határozott, hogy a mértéktelen információnyújtási rendelkezésekkel szemben védekezve a tagállamok megtagadhatják a szerintiük a tényállás megállapításához nem szükséges információk szolgáltatását. Ezzel együtt jár a tényállás megállapítására és az eljárás tárgyának meghatározására vonatkozó kötelezettségnek a tagállamok irányába való, a támogatásokra vonatkozó jog szerinti hatáskörmegosztástól idegen eltolódása. Ezen, a Törvényszék által megfogalmazott hatásköreltolódás sérti az EUMSZ 107. és 108. cikk szerinti hatáskörmegosztást, a tagállamokat a téves megítélés veszélyének teszi ki, és a Bizottságot az említett mértékben mentesíti a közigazgatási eljárásban a tényállás gondos megállapítására vonatkozó kötelezettsége alól.

Az Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg (Ausztria) által 2010. október 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — projektart ErrichtungsgesmbH, Eva Maria Pepic és Herbert Hilbe kontra Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

(C-476/10. sz. ügy)

(2010/C 328/38)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg

Az alapeljárás felei

Felperesek: projektart ErrichtungsgesmbH, Eva Maria Pepic és Herbert Hilbe

Alperes: Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Továbbra is alkalmazni kell-e a Szerződés 67. cikkének végrehajtásáról szóló, 1988. június 24-i 88/361/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (4) bekezdése szerinti rendelkezést — amelynek értelmében a másodlagos lakóhelyek megszerzését szabályozó, hatályos nemzeti jogszabályokat fenn lehet tartani — a valamely EU-államban lévő másodlagos lakóhelyeknek az EGT-hez tartozó Liechtensteini Hercegség állampolgára általi megszerzésére?
2. Ellentétes-e az EGT-megállapodásnak a tőke szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseivel az olyan nemzeti szabályozás, amely az 1988. június 24-i 88/361/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ 6. cikkének (4) bekezdésére hivatkozva megtagadja a Liechtensteini Hercegség állampolgáraitól a valamely EU-államban lévő másodlagos lakóhely megszerzését, és így a nemzeti hatóságnak figyelmen kívül kell-e hagynia az ilyen nemzeti szabályozást?

⁽¹⁾ HL L 178, 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 10. fejezet, 1. kötet, 10. o.

A T-111/07. sz., Agrofert Holding a.s. kontra Európai Bizottság ügyben 2010. július 7-én hozott ítélet ellen az Európai Bizottság által 2010. szeptember 27-én benyújtott fellebbezés

(C-477/10. sz. ügy)

(2010/C 328/39)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: Európai Bizottság (képviselők: B. Smulders, P. Costa de Oliveira, Bottka V., meghatalmazottak)

A többi fél az eljárásban: Agrofert Holding a.s., a Svéd Királyság, a Finn Köztársaság, a Dán Királyság, Polski Koncern Naftowy Orlen SA

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a Törvényszék (első tanács) által T-111/07. sz., Agrofert Holding a.s. kontra Európai Bizottság ügyben 2010. július 7-én hozott ítéletet;
- hozzon ítéletet a jelen fellebbezés tárgyát képező kérdésekben; továbbá
- kötelezze a T-111/07. sz. ügy felperesét a hivatkozott ügyben folytatott eljárás és a jelen fellebbezés költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen fellebbezés a dokumentumokhoz való hozzáféréshez való jog alóli kivételek értelmezésére irányul, amely kivételek (i) az ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok céljának védelmére (a továbbiakban: a vizsgálatra vonatkozó kivétel), (ii) a természetes vagy jogi személyek kereskedelmi érdekeinek védelmére (a továbbiakban: kereskedelmi érdekekre vonatkozó kivétel), (iii) a bizottsági döntéshozatali eljárás védelmére (a továbbiakban: a döntéshozatali eljárásra vonatkozó kivétel) valamint (iv) a jogi tanácsadás védelmére (a továbbiakban: a jogi tanácsadásra vonatkozó kivétel) vonatkozik. Ezek a kivételek az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanács rendelet⁽¹⁾ 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdésében, 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében, 4. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében, illetve 4. cikke (2) bekezdésének második franciabekezdésében (a továbbiakban: 1049/2001 rendelet).

E fellebbezés pontosabban e kivételeknek egy, a 139/2004/EK tanácsi rendeletnek⁽²⁾ (a továbbiakban: összefonódási rendelet) megfelelő összefonódási eljárásra vonatkozó bizottsági aktában található dokumentumokra való alkalmazására vonatkozik.

A Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék a fellebbezés tárgyát képező ítéletben tévesen alkalmazta a jogot a fent hivatkozott kivételek értelmezése során azzal, hogy nem vette figyelembe a versenyjogi eljárások, valamint az összefonódási rendelet által az összefonódási eljárásokban részt vevő vállalkozásoknak nyújtott biztosítékok sajátos jellegét. Különösen a Törvényszék az ítéletében nem próbált igazi és harmonikus egyensúlyt teremteni a szóban forgó ügyben alkalmazandó két jogszabály rendszer között. Ehelyett tévesen értelmezte a dokumentumokhoz való hozzáférés szabályait és ezzel az összefonódásra vonatkozó szabályokat alkalmazhatatlanná tette.

A Bíróság által megvizsgálandó első kérdés az összefonódási rendeletben és az EUMSZ 239. cikkben szabályozott szakmai titoktartás kötelezettségének hatálya a dokumentumokhoz való hozzáférés alóli kivételek — és különösen a vizsgálatra és a kereskedelmi érdekekre vonatkozó — értelmezése tekintetében.

A Bíróság által megvizsgálandó második kérdés a Törvényszék azon megállapítása, miszerint a dokumentumokhoz való hozzáférés elutasításának alapjául szolgáló ügyben nem merültek fel különös körülmények, anélkül, hogy a Bizottságnak vizsgálnia kellene konkrétan és minden egyes ügyben minden egyes kért dokumentumot, és hogy egyes kért dokumentum tartalmát illetően részletesen indokolnia kellene az elutasítást.

A harmadik kérdés a vizsgálatra vonatkozó kivétel azon megszorító értelmezésére vonatkozik, miszerint ez a kivétel nem alkalmazható az összefonódással kapcsolatos közigazgatási eljárást lezáró bizottsági határozat meghozatalát követően.

A negyedik Bíróság eléterjesztett kérdés a nyilvánosságra hozatalnak különösképpen a kereskedelmi érdekek, a döntéshozatali eljárás és a jogi tanácsadás védelmére vonatkozó kockázataival indokolási kötelezettség terjedelmére vonatkozik.

Végül a Bíróság elé terjesztett ötödik kérdés a részleges hozzáférésre vonatkozik. A biz azon az állásponton van, hogy annak érdekében, hogy hatékonyan tudja lefolytatni az összefonódásokra vonatkozó vizsgálatát, be kell tartania az összefonódási rendeletben meghatározott — különösen a szakmai titoktartásra vonatkozó — kötelezettségeket, függetlenül attól, hogy határozata jogerőre emelkedett-e. Továbbá amikor a valamely tevékenységre irányadó, az ítélezési gyakorlat által értelmezett eljárási szabályok lehetővé teszik bizonyos dokumentumok — mint például a Bizottság belső iratainak — védelmét, el kell ismerni, hogy ezek a dokumentumokra alkalmazandó a 1049/2001 rendelet által előírt hozzáférés tilalmának vétele. A Törvényszék ítélete kételyeket vetett fel a Bizottság azzal kapcsolatos lehetőségének tekintetében, hogy ezzel kapcsolatosan vizsgálódjon, valamint azon felek jogai tekintetében, akik a Bizottsághoz dokumentumokat nyújtottak be. A jelen fellebbezés az ezzel kapcsolatos megfelelő megközelítés Bíróság általi egyértelművé tételét teszi lehetővé.

A Bizottság a jelen fellebbezést tehát azért terjesztette elő, hogy a Bíróságnak lehetősége legyen a Törvényszék által felvetett alapvető kérdésekben való döntést hozni, és hogy koherens és harmonikus értelmezést adjon a két érintett jogszabálynak.

⁽¹⁾ HL L 145., 43. o., magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. oldal

⁽²⁾ A vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 2004. január 20-i 139/2004/EK tanácsi rendelet (HL L 24., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 40. oldal)